

“Sense maquillar res, he idealitzat els 50: res no és tan bonic com ho descriu”

Pau Faner (Ciutadella, Menorca, 1949) publica a l'Editorial Moll el recull de 25 relats *El cant de l'alosa*, tots referits al món d'un infant a la Ciutadella dels anys 50.

—Amb el llibre heu pagat un deute amb la vostra infantesa?

—Sí. Sé que no la recuperaré, i la miro, la reflecteixo, amb nostàlgia.

—Per què ara?

—Vaig llegir *Les cendres d'Angela*, on Frank McCourt recorda la seva infantesa, a Irlanda, abans de d'emigrar a Amèrica i fer-se escriptor, i vaig pensar que jo podia fer una cosa semblant, salvant totes les distàncies, sobre els anys 50, a Menorca, si bé la meua no va ser tan dura com la de McCourt. Afeïnt-hi nostàlgia i fantasia, a través de la prosa poètica, que em surt de forma natural.

—El fet que el llibre sigui format per relats, que conformen un fresc, és per comoditat?

—Vaig fer el llibre sense planificar-lo. Només tenia la idea de parlar de la infantesa amb fantasia. I de dir la veritat, de ser autèntic, amb coses autobiogràfiques. En acabar el primer capítol em vaig adonar que era un relat. A partir d'aquí vaig anar construint els altres capítols de la mateixa forma, com si fossin relats. Després em vaig adonar que el personatge central era sempre el mateix i que alguns dels secundaris es repetien. I això conformava una novel·la. Allò que no hi ha és intriga, trama. La intriga és a cada capítol.

—Per què la fantasia?

—La idea era de descriure el món des de la perspectiva ingènua de l'infant, i això justifica la fantasia. Un món, el dels anys 50, en què l'infant era més infant que no ara. Ara els infants són adults. Tenen accés a tot.

—Heu passat comptes, us heu revenjat de res?

—No. No sóc venjatiu. Ni tan sols soc rancorós. I no em sap greu, perquè sé que és dolent ser una persona rancorosa.

—Tot i voler dir la veritat, no heu idealitzat aquell món?

—Sí. He idealitzat tots aquells anys. No hi ha res tan bonic com ho descriu. Però no he maquillat res. És una visió idealitzada d'un passat difícil. Si hi havia una cosa molt dura, no la hi he posada. Això és pel meu tarannà, no perquè tingui la voluntat d'idealitzar les coses.

Pau Faner viatja a la seva infantesa amb el recull de relats *El cant de l'alosa*. El publica l'Editorial Moll.

—Penseu que aquesta obra pertany al realisme màgic que us caracteritza?

—Tot i que té elements màgics, no penso pas que s'hi pugui enquadrar, perquè és una màgia natural. És natural que l'infant vegi coses d'aquesta manera. Per a mi, és una obra que es troba en la línia de les novel·les sentides, autèntiques, estil Mercè Rodoreda o *El petit príncep*. Dins la meua obra crec que es diferenciarà per ella mateixa. Només volia descriure una època amb una veu autèntica. I he comprovat, per la reacció dels primers lectors, que arriba al cor de la gent. Fins al punt que he de dir que és la novel·la que m'ha donat més satisfaccions, immediatament després de publicar-se.

—Vàreu escriure més relats que els aplegats?

—Sí. N'he descartats més d'un, molts. Els que no tenien la mateixa força. En total, unes 200 pàgines. A mi m'agrada molt d'escriure i, en escriure sempre, no sempre t'agrada allò que has escrit. No et pots

aturar i escriure només el dia que penses que et sortirà bé, entre més coses, perquè no pots saber, abans, si et sortirà bé o no. Vaig presentar a l'editor les dues versions, la llarga i la curta i, sense dubtar, va preferir la curta. A més, a la primera versió els capítols no tenien títol i va pensar que, essent relats, n'havien de tenir.

—Molts lectors es poden identificar amb l'infant protagonista perquè és bàsicament la veu. Els personatges singulars són els que l'envolten.

—I, a més, és accessible al gran públic. El pot llegir un intel·lectual i una senyora de fer feines.

—Els protagonistes són els anys 50, i molta gent els ha viscuts.

—Ja m'ho han dit molts lectors. I els que no els han viscuts, en tenen referències.

—Us heu autocensurat?

—No. No m'he autocensurat a l'hora de parlar de res. Però tampoc no m'he passat de rosca. He estat respectuós. Ara bé, sempre pot haver-hi gent que pensi que sí que m'he excedit. Però, com he dit, no m'agrada escriure coses massa cruels.

Lluís Bonada